

Straf er udmærket, for saa vidt den i alt Fald kan bringe den vedkommende til at overveje, hvorvidt han, naar han kommer ud igen, ikke vil staa sig ved at føre et bedre Levned i Stedet for at begynde for fra og faa Straffen gentaget. Dette er efter min Formening en meget haard Straf og den meget haardere Straf end 15 Rottingslag; thi naar man kan idømme en Mand 6 > 5 Dages mørk Arrest paa indskrænket Kost, saa er det en saa haard Straf, at jeg er bange for, at flere af de Folk, der ere derovre, hellere ville have 15 Slag paa Rygstykkerne. Men der er jo ikke Tale om at afskaffe mørk Arrest paa indskrænket Kost, og principmæssig er den jo ogsaa god og korrekt. Jeg mener derfor ogsaa, at hvis man derovre i samme Grad som her kunde anvende mørk Arrest paa indskrænket Kost, saa vilde man have det temmelig let, men jeg er bange for, at Pluraliteten af de Soldater, der dømmes derovre, ere saa vante til at nyde meget af den daarlige Rom derovre, at de gaa næsten det meste af Døgnet i en let Rus, og det er jo bekendt nok — det vil vistnok den ærede her tilstedeværende Folketingsmand for Saks-købing (Rørdam) erkende — at naar en Mand halvt svæver i Delirium, gaar det ikke an pludselig at berøve ham Nydelsen af disse stærke Drikkevarer, thi det vil være ganske det samme som at slaa ham ihjel. Vi havde, da jeg var Løjtnant, en Oversergent eller Kommandersergent, som var Delirist. Han kom ind paa Hospitalet, og jeg kom ind for at se til ham — han var for Resten en udmærket Soldat, naar han ikke havde Delirium. Jeg saa da, at han fik Brændevin, og spurgte forbavset: Hvad, faar han Brændevin? Saa svarede man: det ere vi nødt til, vi ere jo dog forpligtede til at holde ham i Live. Altsaa, med andre Ord, det vil være vanskeligt at anvende 6 Gange 5 Dages mørk Arrest, man kunde jo saa nøjes med 3 Gange 5 og saa 3 Gange 5 bagefter. Men jeg tvivler ikke om, at man i en nær Fremtid vil kunne ordne Forholdene uden at have saa vidtløftige Forhandlinger med Officererneovre i Vestindien. Det behøves ikke, der er mange Folk her, som en halv Snæs Aar have været Officerer i Vestindien, Officerer,

som ere bosiddende her i Kjøbenhavn. Hvis man tog dem til Hjælp og bad dem sætte os ind i de stedlige Forhold, vilde det være meget let at komme under Vej med, hvilke Straffe der skulde anvendes.

Busk: Den ærede Finansminister sluttede med at sige, at i Krigsartikelbrevet af 1683 stod der ikke noget om sort Kokarde. Det ved jeg meget godt. Men den ærede Finansminister sagde ogsaa i sit første Foredrag, at de Regler, der gjaldt her i Danmark før 1881, vare dem, der nu gjaldt for Øjeblikket i Vestindien. Nu ved enhver, der har været Soldat og har haft med den Slags Ting at gøre, at ingen maa slaa paa en Soldat, uden at de først have pillet Kokarden af ham. Det er det første, der maa gøres, men naar Kokarden er pillet af ham, have de Lov til at slaa paa ham, lige saa meget de ville, det maa den ærede Minister indrømme; i det Øjeblik en Mand har mistet Nationalfarverne paa sin Hue eller Hjelm, i det Øjeblik har Afdelingschefen Lov til at kommandere ham frem for Fronten og tildele ham, som det blev sagt af Forespørgeren, indtil 15 Slag. Derfor siger jeg, det er disse Forhold, der for Øjeblikket ere gældende for Vestindien, og vi kunne ikke redde os fra dem med denne Statistik over, hvor mange der har faaet disse Straffe ved Dom, men vi maa sige som det ærede Medlem for Bælum: hvor mange have faaet dem uden Dom? Det er det frygtelige ved Forholdene i Vestindien, at nu kan en Mand faa lige saa mange legemlige Prygl, som de have Lov til at give ham, naar de først have pillet Kokarden af ham.

Finansministeren (Hørring): Det er den samme Frygtelighed, som eksisterede her før 1881.

Forespørgeren (Zahle): Jeg skal gerne give Afkald paa den Ære at have givet den første Anledning til, at disse pinlige Straffe, Krumslutning og Rottingslag blive afskaffede paa de vestindiske Øer, men jeg haaber dog, at denne Forespørgsel skal give Anledning til, at Sagen bliver fremmet med noget større Hurtighed og Interesse, end den ærede Minister hidtil synes at